

[Johs. Christiansen.]

den helt rigtige sammensætning. Jeg skal ikke komme nærmere ind på problemet her, men jeg forbeholder mig at rejse visse spørgsmål i denne forbindelse i det udvalg, der formentlig bliver nedsat.

Bestemmelsen i § 5 om, at blinde og særlig svagsynede børn skal modtage deres undervisning på en af statens blindeskoler, må jo ses i forbindelse med, at blindeforsorgen påhviler staten. Princippet tydeliggøres nærmere i bestemmelserne i lovforslagets § 6, stk. 3, om, at sådanne børn efter henvisning kan anbringes i institutioner for forebyggende børneforsorg. Men i kraft af disse institutioner og tilstedeværelsen af disse bestemmelser, jfr. navnlig § 17, gøres der jo ubestrideligt visse indgreb i forældrerettighederne. Konsekvensen heraf må dog vist så blive tilføjelsen af en ny paragraf om, at de afgørelser, der kommer på tale her, vil kunne gøres til genstand for anke. Indgrebet i forældreretten er en alvorlig ting, også hvor den foretages i den bedste hensigt. Her må varsomhedens princip ikke skydes til side; derfor må der efter min opfattelse skabes sikkerhed for, at forældrene i givet fald kan indanke en afgørelse, helst vist nok for domstolene.

Om den i § 8 foreslåede særlige arbejdsanvisning for blinde og særlig svagsynede ønsker jeg at sige: uden at ville underkende nødvendigheden af en sådan institution må jeg på den anden side mene, at der ved et nøje samarbejde mellem de i § 10 foreslåede konsulenter og de allerede bestående arbejdsanvisningskontorer sammen med Dansk Blindesamfunds tillidsmænd landet over må kunne ydes de arbejdsduelige blinde og særlig svagsynede en sådan bistand, at det i § 8 foreslåede må kunne indskrænkes til noget yderst minimalt.

Den foreslåede ansættelse af blindekonsulenter hilser jeg med udelt glæde. Det er mig bekendt, at der er et endog meget stort behov for den bistand, sådanne konsulenter vil kunne give. Hvis der ikke på de psykologiske rigtige tidspunkter i en blind kvindes

eller mands af dybe vanskeligheder randede tilværelse ydes de pågældende en kyndig og forstående bistand af folk med stor og øvet indfølgelse, vil den tragedie, der i forvejen er mere end stor nok, kunne antage former, som man næsten ikke tør tænke på.

Det er mit håb, at det udvalg, som ventes nedsat, forholdsvis hurtigt vil kunne tilendebringe sine overvejelser vedrørende denne sag. Jeg skal for mit vedkommende bidrage mest muligt dertil. Det er en sag, som ifølge hele sin natur taler indtrængende til hjertet, men den taler i højeste grad også til forstanden, så sandt som det vil være af den største betydning, at der gennem dertil tjenende foranstaltninger gives også de blinde muligheder for at kunne gøre en positiv indsats i den fælles samfundsholdning og derved opnå den menneskelige tilfredsstillelse, det er at kunne udfylde en plads jævnsides med andre borgere i samfundet.

Ragnhild Andersen: Den kommunistiske gruppe ser med megen sympati på det fremsatte forslag til lov om foranstaltninger vedrørende blinde og stærkt svagsynede. Vi kan helt og fuldt tilslutte os det synspunkt, kommissionsbetænkningen giver udtryk for: at målet med en blindelovgivning må være, såvidt det er gørligt, at sikre alle blinde og svagsynede medborgere mulighed for at føre en normal tilværelse.

Det mål, kommissionen satte sig, og som det fremsatte lovforslag ønsker at realisere, burde lovgivningen i og for sig sætte sig for alle de grupper af medborgere, der af naturen er handikappet på det ene eller på det andet område. Vi har jo i vort land — som det også er tilfældet i andre lande — flere grupper af medborgere, som er handikappet, enten fordi deres syn, deres hørelse, deres talegaver eller åndsevner er svækkede. Nogle er svækkede helt fra fødslen, andres evner undergraves senerehen i livet; for dem alle gælder det, at det er medborgere, som har behov for en særlig omsorg fra samfundets side. Denne omsorg fra samfundets